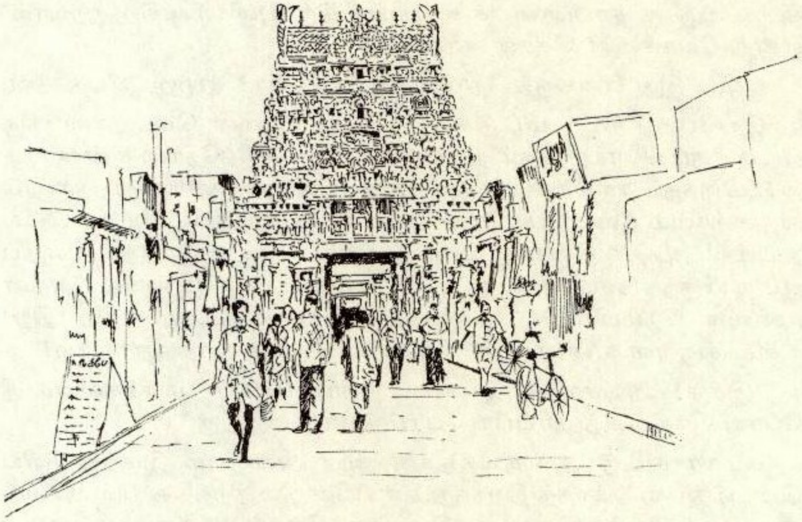

பாதரசம்

அதை கோகுலாஷ்டமி என்றோ கிருஷ்ண ஜெயந்தி என்றோ சொல்ல மாட்டோம். சீசந்தி!

ஸ்ரீரங்கத்தில் ஒவ்வொரு பண்டிகைக்கும் தனி அடையாளம், பெயர் உண்டு. தீபாவளிக்கு மொட்டை மாடியில் உலரும் ஓலைப்பட்டாசு அடையாளம்.

கார்த்திகைக்கு அகல்விளக்கும் சொக்கப்பானையும். பொங்கலுக்கு சோனி மாடுகளின் கொம்பில் வர்ணம்.

வைகுண்ட ஏகாதசிக்குப் பட்டாணிக்கடலை, கிழக்கு வாசலில் கொக்கோகப் புத்தகங்கள், பாம்பு உடல் – மனிதத் தலைப் பெண் எக்ஸிபிஷன் எனப் பல அடையாளங்கள்.

சித்திரைத் தேருக்குத் தண்ணீர்ப் பந்தல், கோவிந்தாக் கூட்டம்,

நீர்மோர்.

அதுபோல் கிருஷ்ண ஜயந்திக்கு நாவற்பழமும் சப்பரமும்.

அயோடின் நிறத்தில் கரு நீலக் குப்பல்களாக சாப்பிட்டதும் நெஞ்சை அடைத்து நாக்கில் சாயம் ஏற்றும் நாவற்பழம். அப்புறம் சப்பரத்தைப் பற்றி விரிவாக இந்தக் கதை.

கிருஷ்ணர் பிறந்த யமுனை வெள்ள நந்தகோகுல ஸ்தல மாற்றக் கதையெல்லாம் லேசாகத்தான் பயிற்சி.

ஆனால் கிருஷ்ணர் பிறந்த தினமாகிய சீசந்திக்கு சப்பரம் கட்ட வேண்டியது வருஷாந்திர சந்தோஷ எதிர்பார்ப்பு. தெருப் பசங்களின் முக்கிய கவர்ச்சி. சப்பரம் கட்டி அதில் ஒரு கிருஷ்ணர் விக்கிரகத்தை வைத்து ஒரு சுற்று வீதிவலம் இரவில் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். சிறிசும் பெரிசுமாக நண்டும் சிண்டுமாக பூஜை மணியும் சங்குமாக அகல்விளக்கும் குழல் விளக்குமாக ஊர்வலங்கள் பின்னிரவுவரை செல்லும்.

பண்டிகைக்கு ஒருவாரம் முன்பே சாமக்கிரியைகளைச் சேர்க்க ஆரம்பித்துவிடுவோம். பாட்டி நல்ல பாட்டி. வீடுவீடாகப் போய் முதலில் விளக்குக்கு எண்ணெய் சேர்க்க அனுமதிப்பாள்.

“எண்ணை வாத்தா எண்ணை
இல்லாட்டா தொண்ணை
(பொம்மை என்றும் பாடம்)
தாச்சி வார்த்தா தாச்சி
இல்லாட்டா பீச்சி.”

(கடைசி இரண்டு வரிகளின் அர்த்தம் தெரியாது). ஒவ்வொரு வீடாகப் போய் இவ்வாறு கேட்க சில வீடுகளில் எண்ணெய் ஊற்றுவார்கள். பெரும்பாலும் சுட்டெண்ணெய். சில வீடுகளில் துரத்திவிடுவார்கள். துரத்தப்பட்ட சிறுவர்கள் கோஷ்டியாக ஓஓஓஓ என்று கத்திக்கொண்டு வெளியே ஓடி வந்துவிடுவோம். யாரையும் திட்டமாட்டோம். திட்டமில்லாத, கிரிக்கெட் இல்லாத மாதம் அது, கொஞ்சம் மழை பெய்யும், மேற்கே மான்சூனின் லேசான விளைவாகக் குழந்தைத் தூறல் போடும். அது மென் காற்றிலேயே திரைபோல் அசையும் உபத்திரவமில்லாத பயனிலாத் தூறல்.

கடைக்குப் போய் சப்பரம் கட்ட, மற்ற சாமான்களை வாங்க “சீசந்திக்குக் காசு” என்று ஒரு ப்ளேயர்ஸ் சிகரெட் டப்பாவில் உண்டியல் பண்ணி அதை போட்டுக் குலுக்கிப் போவோர் வருவோரை வழிமறித்துக் காசு சேர்ப்போம். சாமி காசாதலால் லேக்கா உருண்டையோ, ஜவ்வு மிட்டாயோ வாங்காமல் பக்தி சிரத்தையாகச் சேர்த்து வைத்து சப்பரத்துக்குண்டான ரசகுண்டு, ஜிகினா பேப்பர் போன்ற அலங்கார வஸ்துக்கள் வாங்கி சப்பர வேலையை சீசந்திக்கு முதல் நாள் துவங்குவோம்.

அந்த நாளின் வாசனை இத்தனை வருஷமாகியும் எனக்கு மறக்கவில்லை. வெல்லச்சீடை போன்ற பட்சணங்களின் நெய் கலந்த சர்க்கரை தீய்ந்த வாசனை. பிடிக்காததுபோல் பிடிக்கிற கோந்து வாசனை. புதுக் காகிதங்களின் ரசாயன வாசனை. குங்கிலியம் சாம்பிராணி வாசனை. சுள்ளாணி சுத்தியல் இவையெல்லாம் கொண்டுவந்து ஒரு நாலுகால் ஸ்டூலைக் கவிழ்த்துப் போட்டு நானா பக்கத்தில் மூன்று பக்கத்தில் காலண்டர் அட்டை வைத்து ஆணியடித்து மூடி உள்ளே விளக்குப் பொருத்தி ரசகுண்டு தொங்க விட்டு அப்பு என்கிற எலக்ட்ரிகல் விற்பன்னன் டார்ச் லைட்டிலிருந்து முட்டை பல்பை நீக்கி அதற்கு எவரெடி இணைப்புக் கொடுத்துச் சிறிது வெளிச்சம் உண்டாக்குவான். என் வேலை கத்திரி வேலை. கிளேஸ் காகிதத்தைப் பதினாறாக மடித்து அதில் அரை வெட்டுகள் போட்டு நீட்டவாக்கில் பிரிக்கும்போது விரியும் தோரணம் செய்வது ஒன்றுதான் எனக்கு உருப்படியாகத் தெரியும். அப்புறம் பேரிக்காய், வெண்ணெய் போன்றவை திரட்டுவேன்.

அந்தக் கடைசி சீசந்தியில் இரண்டு சமாச்சாரங்கள் புதிதாக வந்தன.

ஒன்று பாதரசம், மற்றொன்று பம்பாய் மாலினி வரவு.

வரதன் கெமிஸ்ட்ரி லாபிலிருந்து கொஞ்சம் பாதரசம் திருடி வந்து அதை வைத்து ஒரு மாதிரி கலர் தொப்பிப் பண்ணி அது தரையில் வைத்தால் உயிர்பெற்று கொஞ்ச நேரம் ஆடியது மற்ற எல்லாருக்கும் வியப்பளித்தது. அன்றைய வருஷ சீசந்தி எங்கள் சப்பரத்தில் ஸ்பெஷாலிட்டி. அதைப்பற்றி கீழச் சித்திரை வீதியே பேசப் போகிறது என்று எதிர்பார்த்தோம்.

பம்பாய் மாலினி சற்றும் எதிர்பாராமல்தான் வந்திருந்தாள்.

காலையில் நான் எழுந்து வந்ததும் கூடத்தில் புதிய குரல் கேட்டது. சற்றே மூக்கடைத்த குரல். அந்த நாட்களில் எல்லாப் பெண்குரல்களுமே எங்களுக்கு மோகனக் குரல். என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்து "வாடா! நீதானே ரங்கு?" என்றாள். எனக்கு பிரமிப்பு ஏற்பட என் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

தன்னுடன் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டாள். எனக்கு உள்ளுக்குள் கின்னரர்கள் ஒலித்தனர்.

"பாட்டி! இது யாரு?"

"நம்ம மாலு தெரியாது? தொரசாமி மாமா பொண்ணுடா. பம்பாயிலிருந்து வந்திருக்கா சீசந்திக்கு."

நாங்கள் கட்டும் சப்பரத்தைப் பார்த்து, "சப்பரம் கட்டறிங்களா" என்று அதற்கு உதவுவதாக வாக்களித்தாள்.

பம்பாய் மாலு கல்யாணத்தின் வாசற்படியில் இருந்தாள். அவளோடு உடனே எனக்குக் காதல் பிறந்தது. விரைவாக ஓடி விரைவாகப் பல்தேய்த்து சர்க்கரைகூட இல்லாமல் பால் குடித்து

விட்டுத் தலையைத் தள்ளி வாரிக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். அதற்குள் மற்ற தெருப் பையன்கள் மாலுவைச் சூழ்ந்து கொண்டுவிட அவள் கத்தரித் திறமையாக டிஸைன் கட் பண்ணி அலங்காரங்களில் இதுவரை இராத பம்பாய் நாசூக்கைக் கொண்டு வந்தாள்.

வரதன் அவளுக்காக ஓடி ஓடி வேலை செய்தது, அவள் 'எல்லோர் தலையையும் தடவிக் கொடுப்பது' எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவள் எனக்குத்தான் உறவுக்காரி என்பதை வலியுறுத்த அருகில் போய் ஒட்டிக்கொண்டேன். வரதன் என்னைப் பொறாமையுடன் பார்த்தான்.

அவள் கண்களை நான் இன்னும் மறக்கவில்லை. இயற்கையான கருமை படர்ந்து கேலியில்லாமல் சிரிக்கும் கண்கள். அதேபோல அவள் கையில் போட்டிருந்த நெளி மோதிரம், அதில் பதித்திருந்த ஒற்றை வைரம். அடிக்கடி 'காட்டு காட்டு' என்று சொல்லி அவள் உள்ளங்கையை வாங்கிக்கொண்டு தொட்டுப்பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் தந்த மோதிரம்.

அந்த நாள்களில் எனக்கு எழுத்துத் திறமை சிவிக்ஸ் பரீட்சையில் குப்பைத் தொட்டிகளால் என்ன பயன், மகாத்மா காந்தி யார், அவர் நம் நாட்டுக்கு என்ன செய்தார் போன்ற விஷயங்களில் விரயமாகியிராவிடில் ஒரு முழுநேர நாவலே எழுதியிருப்பேன். எனக்கும் மாலினிக்கும் ஏற்பட்ட அந்த அதைக் காதல் என்று சொல்வது தப்பாகக்கூட இருக்கலாம். ஏதோ ஒரு தல்.

சில தவிர்க்க முடியாத காரணங்கள் தவிர மற்ற எப்போதும் அவள் பின்னாலேயே அலைந்தேன். மொட்டை மாடிக்குப் போனால் மொட்டை மாடி. கடைக்குப் போனால் கடை. அவள் சிரித்தால் சிரிப்பு. அவள் படுத்துக்கொண்டால் அருகே நானும்.

"என்னடி இப்படி ஒட்டிக்கிறது இது உன்னோட?" என்று பாட்டி சொன்னதில், "பாட்டி, உனக்குத் தெரியாது. எங்க ரெண்டு பேருக்கும் ப்ரத்யேகமான ஜென்மஜென்மப் பிணைப்பு" என்று சொல்ல முடியாமல் வார்த்தையின்றித் தவித்தேன். ஆனால் அவள் சீசந்திக்கு இருந்துவிட்டுத் திரும்பி பம்பாய் போகுமுன் என் உள்ளக்கிடக்கையைச் சொல்லத்தான் போவது பற்றி எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகம் இருக்கவில்லை. சந்தர்ப்பத்துக்குக் காத்திருந்தேன்.

சீசந்தி சப்பரம் அலங்காரம் எல்லாம் இரண்டாம் பட்சமாகி விட்டது. அலங்காரியைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுதான் என் வாழ்க்கையில் முதல் குறிக்கோளாக, அடுத்த முறை எப்போது வேலையிலிருந்து கவனம் நீங்கி என்னை விநோதமாகப் பார்த்து அந்த விசேஷ சலுகைப் புன்னகையை உதிர்த்து என் தலையை ஒருமுறை கலைப்பாள் என்பதற்காகவே வாழ்ந்தேன். சப்பரம் மெல்ல மெல்ல உருவானது. சப்பரத்தில் வைக்கச் சின்னதாகக் கிருஷ்ண விக்கிரகம் தேடினோம். படமா, பொம்மையா என்று விவாதம் நடந்தது.

வரது, சின்னராஜு போன்றோர் கடுமையாக விவாதித்தார்கள். எனக்குப் பொருட்டாக இல்லை. மாலினி அத்தனை அழகானவளா என்று இப்போது யோசிக்க முடியவில்லை. அந்த வயதில் உலகில் பல பேர் எனக்கு அழகாக இருந்தார்கள். டி.ஆர். ராஜகுமாரி, மாதுரிதேவி, கறுப்பாக நீர் எடுக்க வரும் கண்ணம்மா, நாகலட்சுமி என்று எல்லாம் மாலுவைப் பார்க்கிற வரைதான்.

அவள் வந்து, அவளைப் பார்த்ததும் என் மனதில் அழகைப் பற்றி இருந்த எல்லாக் குழப்பங்களும் தீர்ந்துவிட்டன. மாலினி அப்பேர்பட்டவள். எங்கள் சீசந்தி டீமில் எல்லோரும் அவளுக்கு ஏதாவது செய்யக் காத்திருந்தார்கள். பேப்பர் மடித்துக் கொடுக்க, அவளுக்கு நாவற்பழம் கொடுக்க, துணி துவைக்க, உலர்த்த எல்லோரும் காத்திருந்தோம்.

"ரங்கு உன்னைப் பாட்டி கூப்பிடறா" என்பது சாதாரண வார்த்தைகளாக இருந்தாலும் மாலு என்னுடன் பேசுகிறாள் என்பதே பெருமையாக இருந்தது.

"ரங்கு நீ பெரியவனானப்புறம் என்ன பண்ணப் போறே?" என்று ஒரு தடவை கேட்டாள்.

சட்டென்று கேட்ட கேள்விக்கு நான் தயாராக இல்லை.

"வந்து வந்து பெரியவனானப்புறம் நான் வக்கீலாவேன்" என்றேன்.

எதற்கோ அப்படி சொன்னேன். பைத்தியம் நான்.

"எனக்கு வக்கீல்னா பிடிக்காது!"

"உனக்கு என்ன பிடிக்கும்."

"ரைட்டர்."

"ஸ்கூல்ல ரைட்டர் மாமா இருக்காரே துரைராஜுன்னு அந்த வேலையா?"

அவள் கலகலவென்று சிரித்தாள். "ரைட்டர்னா தெரியாது? எழுத்தாளர்."

"நோட்ஸ் எல்லாம் போடறாரே அவரா?"

'அய்யோ' என்று தலையிலடித்துக்கொண்டாள். எனக்கு அழ வேண்டும் போல இருந்தது.

ஒருமுறை "எப்பப் பார்த்தாலும் என்னைவிட்டு ஓர் இன்ச் நகரமாட்டேங்கறியே. எப்பவாவது ஸ்கூல் பாடம் படிக்க வேண்டாமா ரங்கு?"

"எல்லாம் படிச்சாச்சு."

"எங்கே உன் பாடப் புத்தகமெல்லாம் கொண்டு வா!"

போச்சுரா! "என்ன பாடம்" என்றேன் ஈனஸ்வரத்துடன்.

"தமிழ், சிவிக்ஸ் எதுவேணா."

எனக்கு கொஞ்சம் உதறல் எடுத்து, தமிழ்ப் பாடப்புத்தகத்தை,

எடுத்து வந்தேன். அது காது மடிந்து அடித்த எலிபோல இருந்தது.

"இப்படியா வெச்சுப்பா புத்தகத்தையெல்லாம்? பம்பாய்ல பாலாஜியோட தம்பி இருக்கான். புதுசா வெச்சுப்பான், அட்டை போட்டு, பேர் எழுதி, பைண்டு பண்ணி."

அப்போதே தீர்மானித்துவிட்டேன்.

"எங்கே சொல்லு பார்க்கலாம் அரும்பொனே மணியே."

"இது இன்னும் நடத்தலை."

"பின்ன எதுதான் நடத்திருக்கா? திருக்குறளா? அழுக்காறு அத்யாயம் எல்லாம் நடத்திருக்காளா?"

"நான் அப்புறம் வரேன். பாட்டி ரவை வாங்கிண்டு வரச் சொன்னா."

புரிந்தவள்போல அவள் சிரிக்க, ராத்திரியே வள்ளலார், தாயுமானவர் எல்லாரையும் நெட்டுருப் போட்டுவிடுவது என்று தீர்மானித்துவிட்டேன்.

சீசந்தியன்று ராத்திரி கல்யாணசுந்தரம் வந்திருந்தார். அவர் பாட்டிக்குத் தூரத்து உறவு. மிராஸ்தாரர், ரொம்பப் பணக்காரர். அவர் எங்கள் சப்பரத்தைப் பார்த்து "இது என்ன எலி வளை மாதிரி ஒரு சப்பரம்? நன்னா விஸ்தாரமா பெரிசா ஒண்ணு பண்ண வேண்டாமா? நாமள்ளாம் என்ன குடும்பம்?" என்று அங்கலாய்த்தார். மாலுவை அணைத்துக்கொண்டு ரொம்ப விசாரித்தார். அந்த மாமாவை எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை.

நாங்கள் சப்பரத்தைச் சித்திரை வீதியில் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லத் தகர டின்னில் டமாரங்களைத் தயார் செய்துகொண்டிருந்த போது கல்யாணசுந்தரம் சாத்தார வீதியிலிருந்து ஒரு பெரிய பூப்பல்லக்கே ஆர்டர் செய்து நான்கைந்து பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கு களும் பல்லக்குத் தூக்கிகளும் நாராயணன் நாமமுமாக வந்து இறங்கிவிட்டார்கள். எங்கள் துக்குணியூண்டு சப்பரத்தைப் பல்லக்கின் ஒரு ஓஓரத்தில் வைத்துவிட்டு கூடத்தில் மாட்டியிருந்த பஞ்சு மிட்டாய் கலர் ஜிகினா தைத்திருந்த தஞ்சாவூர் கிருஷ்ணன் படத்தை நடுநாயகமாக வைத்து ஜாம் ஜாமென்று சித்திரை வீதியே வியக்கும்படி ஊர்கோலம் சென்றது ... எல்லாம் கல்யாணசுந்தரம் மாமா மாலினியை இம்ப்ரெஸ் பண்ணுவதற்காக என்பது அப்போது தெரியவில்லை.

பெரியவர்கள் எங்கள் சின்னச் சப்பர விளையாட்டை அபகரித்துக் கொண்டுவிட மிக வேகமான ஊர்வலத்தில் ஓட்ட நடையாகத் தொடர்ந்து செல்லும்போது ஒரே ஒரு சந்தோஷம் மாலு ரொம்ப உற்சாகமாக என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பல்லக்கின் பின்னால் போனது. மறுநாள் மாலு பம்பாய் போக தயார் செய்து கொண்டிருந்த போது நான் சொல்லிவிட்டேன்!

என்னையே பார்த்தாள். "உனக்கு என்ன வயசு ரங்கு?"

"பதினொண்ணு."

"எனக்கு என்ன வயசு தெரியுமா? இருவத்து ஒண்ணு."

"கொஞ்சம் வருஷம் கழிச்சுக் கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்" என்றேன்.

அவள் சிரித்தாள். "சில வேலைல இருபத்தோரு வயசான மாதிரிதான் பண்றே நீ. இருந்தாலும் ரங்கு உன்னை எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. பளிச்சுன்னு கேட்டது பிடிச்சிருக்கு.

"பிடிச்சிருக்கிறதால எல்லாரும் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியாது. அதுக்குன்னு சில விதிகள்லாம் இருக்கு. முதல் விதி வயசு இப்படித் தலைகீழா இருக்கக்கூடாது.

"உனக்கு இருபத்தோரு வயசாகி எனக்குப் பதினொண்ணுன்னாலே தப்பு. இது அதைவிடத் தப்பு! இதுக்கெல்லாம் அனுமதி இல்லை. நீ எதையோ ஓர் உணர்ச்சியை வேற எதோன்னு தப்பாப் புரிஞ்சுண்டிருக்கே. நான் சொல்றது உனக்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமாத் தான் இருக்கும். ஆனா பிற்காலத்தில் இதை யோசிக்கறப்பா உனக்குச் சிரிப்பா வரும். நாம் இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்டமான்னு. உனக்கு கல்யாணம் ஆகிப் பெண்டாட்டி வந்தப்றம் அவகிட்ட சொல்லு. என்ன?"

"அழாதே" என்று சொல்லிவிட்டுப் புடவைத் தலைப்பால் என் கண்ணீரைத் துடைத்தாள். "ராத்திரி யாரும் இல்லாதப்ப மாடிக்கு வா. உனக்கு ஒண்ணு காட்டறேன்" என்றாள்.

எனக்கு உள்ளமெல்லாம் பதறியது. ஆனால் அந்தச் சந்தர்ப்பம் வரவே இல்லை. மத்யானம் பாட்டி "மாலு என்னமோ அழறா, போய்ப் பாருடா. கடன்காரன் என்னத்தையோ பாதரசத்தை கொண்டு வந்துட்டு . . . உன்னோட ரோதனப்பா!"

நான் பதறிப் போய் உள்ளே சென்றபோது மாலு தன் உள்ளங் கையைப் பார்த்துக்கொண்டு அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

அவள் சப்பரத்தை எடுத்து வைக்கும்போது பாதரசம் சிந்திப் போய் மோதிரத்தில் பட்டு மோதிரம் கன்னங்கரேல் என்று ஆகிவிட்டது!

"அய்யோ ரங்கு! மோதிரம் போச்சே. இப்ப இதைப் பார்த்தா பாலாஜி கொன்னுடுவாரே. கடன்காரா, இந்த மாதிரித் தங்கத்தில படக்கூடாதுன்னு சொல்ல மாட்டியோ! இப்ப என்ன பண்ணுவேன்? பாலாஜிக்கு எப்படி பதில் சொல்வேன்" என்று அழுதாள். என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கவே இல்லை.

பாட்டியுடன் கோரதமுட்டி தங்கப் பட்டறைக்குப் போய் கோவிந்த சாமியை அழைத்து வரச் சென்றபோது "பாலாஜி யாரு?" என்றேன்.

"அதான் அவ மாமா புள்ள. அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறான். அவன் போட்ட மோதிரம்தான் அது! அச்சானியமா

அதில போய்ப் பாதரசம் விழுந்துட்டுதுன்னு தெரிஞ்சா ரொம்ப கோவிச்சுப்பா. அவாள்ளாம் ரொம்ப சகுனம் பார்க்கறவா ..."

பாட்டி மேலே சொன்னது கேட்காமல் எனக்குள் ஆயிரம் மின்னல்கள் வெட்டின.

கோவிந்தசாமி வந்து மோதிரத்தைப் பார்த்து, "எல்லாம் சரியாப் போய்டும். ஒருமுறை காச்சி ஊதி கொடுத்துர்றேன். நல்லவேளை வைரத்தில படலை."

"எல்லாம் இவனால வந்தது" என்று என்னை முறைத்தாள் கண்களில் வெறுப்புடன். 'மாலு, நீ பாலாஜியைப் பற்றி முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கணும் இல்லையா!' என்று நான் அவளைக் கேட்கவில்லை.

மாலுவா? அத்தனை கோபமா அவளுக்கு என ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதன்பின் அவள் ஊருக்குப் போகும்வரை என்னுடன் பேசவே இல்லை.

அதுதான் கடைசி சீசந்தி. கல்யாணசுந்தரம் எங்கள் வீட்டில் புகுந்துகொண்டு ஒரு சுவீகாரக் கேஸில் குடும்ப விரோதம் வந்து பிரிந்து சொத்து அழிந்து பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன. மாலுவின் கல்யாணத்துக்கு அவர்கள் பம்பாய் போயிருந்தபோது நான் வீடு மாற்றப்பட்டுப் பாட்டி மாற்றப்பட்டேன்.

இந்தப் பாட்டி ரொம்ப 'ஸ்டிரிக்ட்'. அடுத்த வருஷம் சீசந்தி வந்தபோது "சீசந்தியாவது சப்பரமாவது; போய் படிடா! பாடப் புத்தகத்தைப் படிக்கிறதுக்கில்லாம வீதிவீதியா எண்ணெய் வாத்தா எண்ணென்னு திருதண்டி சந்நியாசி மாதிரி கண்ட கண்ட தெருப்பசங்களோட கத்துவியா போக்கணங் கெட்டவனே" என்று பாட்டி தடை செய்துவிட்டாள்.

இத்தனை வருஷம் கழித்தும் அந்த உணர்ச்சியை இனம் கண்டு கொள்ள பிரயத்தனப்படவில்லை. ஆனால் ஸ்டெல்லாவிடம் அதை நான் ஒரு சமயம் சொன்னபோது புன்னகைத்து "காஃப் லவ்" என்றாள். வயது வந்தவர்கள் வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி அதன் கவிதையைக் கெடுக்க விரும்பவில்லை.

ஆனால் அதன்பின் மாலு எங்கே இருக்கிறாள் என்று நான் விசாரித்ததே இல்லை. அவளைப் பார்க்கவும் முயற்சிக்கவில்லை. தங்கத்தில் பாதரசம்பட்ட அந்தக் கணத்திலிருந்து அவள் எனக்கு வேற்று மனுஷி ஆகிவிட்டாள்.

1993